

* * *

יוסי גמזו

פְּרֻטִים-רֶכֶבֶת לֹא נְקוּב, רַק לְכוּן אָחַד (במלאות 100 שנה להולדתו של אלבר קאמי, בחודש זה)

בְּכַבִּישׁ בּוּיֵלְבֵלֵן, עִיר־מְפֹהֶקֶת בְּצִפּוֹן מְרֻכָּזָה
שֶׁל צְרֶפֶת, נִמְהָלוּ סִילוּנֵי גֶשֶׁם יְנוּאָר קָר בְּדַמוֹ הַקּוֹלָח
וְעַדִּין חֲמִים לְמַגֵּעַ שֶׁל הָאִישׁ שְׁחִיּוֹ שֶׁתָּתוּ גֶטֶף-גֶּטֶף
אֶל שַׁחֲרֵר רֶצְפָתוֹ שֶׁל הֶרֶבֶב שָׁבוּ נִתְרַסַּק עִם רַעוּ הַנְּהַג,
מִישׁל גְּלִימָאָר, קֶצֶת לְפָנָי שַׁחֲוֹקְרֵי מִשְׁטָרְתוֹ שֶׁל הַפְּלֶףֶף הַגִּיעוּ
לְמָקוֹם הַתְּנַגְשׁוֹת הַפְּגוּשׁ בְּגִזְעוֹ שֶׁל אֵילָן בְּשׁוּלֵי הָאֶסְפֶּלֶט
(מְקַדֵּם מִלְרֶטֶן עַל עֶפּוֹב רִשְׁלָנֵי מַצְדָּה שֶׁל מִשְׁטָרֶת-הַפְּלֶףֶף
אֶף כְּבָר מְאֻחָר, מְאֻחָר עַד אֵימָה, מִלְחָסָף אֶת מוֹתָם שֶׁל שְׁנֵיהֶם).

מָה שֶׁגָּלוּ הַחֲוֹקְרִים תוֹף חֲטוּט בְּכִיסָיו שֶׁל הָאִישׁ הַנוֹסֵעַ
לְצַד הַנְּהַג שְׁאֵבֵד שְׁלִיטָתוֹ עַל רֶכֶבוֹ שֶׁסְטָה מִן הַכְּבִישׁ
הִיָּה פְּרֻטִים-רֶכֶבֶת לְפָרִיס, לֹא מְנַקֵּב עוֹד,
שְׁפָכָר בְּשֵׁנִיָּה בָּהּ בִּטָּל אֶפְשָׁרוֹת זֹו מְפָנֵי נְסִיעָה בְּרֶכֶבוֹ
שֶׁל בֶּן-לְוִיָתוֹ הַשְׁתּוּל בְּמוֹשֵׁב-הַנְּהַג כְּמוֹ חֶרֶץ בְּבָלִי דַעַת
אֶת קָטֵל חִיּוֹ הַקְּצָרִים בְּאוֹתוֹ תֵּאֲטָרוּן-הָאֶבְסוּרָד הַקְּרוּי
חִי אָדָם, שְׁפְרֻטִים הִלֵּא נְקוּב עַדִּין
הוּא שֶׁהִנִּיחַ אֶת הַקּוֹרְפוֹס דִּלִּיקְטִי שָׁבוּ הַבְּחִירָה הַחֲפְשִׁית
הוֹפְכָתָה, עַל כְּרַחֲמֵי, לְהַתְּנַפְצוֹת הַקְּמִיקָאזִי
אֶל דֶּפֶן סְפִינָת שְׁקוּלוֹ הַשְּׁגוּי שֶׁל הָרֵאצִּיּוֹ, אוֹתוֹ מִהַמָּר
בְּנִסְחַ דוֹסְטוֹיבְּסְקִי הַשׁוֹכַח אוֹבְסִיבִית
כִּי כָּל הַזִּיטוֹנִים שֶׁשֶׁר-הַגּוֹרֵל, הַקְּרוּפְּיָה, שֶׁם גּוֹרֵף לְפָנָיו
אֵינָם אֵלָּא שְׁבָבִים שֶׁל אֶשְׁלֵיָהּ, שֶׁל הַסַּח-דַעַת
בְּהֵם הַכָּל צְפוּי וְהִרְשׁוֹת לֹא נִתּוּנָה.
הוּא, שְׁפָתָב כִּי יִשְׁנָה רַק דִּילְמָה אַחַת רְצִינִית וְקוֹבְעַת
בְּכָל הַפִּילוֹסוֹפִיָּה שֶׁל הַמִּין הָאָנוּשִׁי:
אִם הַחִיִּים כְּדֹאִיִּים אוֹ לֹא, שְׁחַק רוּלְטָה
רוֹסִית מְחִרֶדָה עִם דוּ-פָנָיו שֶׁל הָאֶבְסוּרָד:
הִלֵּא יָכוֹל הִיָּה בָּהּ בְּמִדָּה בְּלִחֵי נִמְדָּדֶת
לְנִסְעַ בְּרֶכֶבֶת שֶׁתְּסָטָה מִן הַפְּסִים
בְּשֶׁל מַפְלֵת-שֶׁלֶג אוֹ פְּגוּעַ טְרוּרִיסְטִי
בְּעוֹד רַעוּ יִגִיעַ לְפָרִיס שְׁלֵם וְחִי.

הוּא, שְׁמִשְׁחַק זֶה שָׁבוּ מִתְּנַצְחִים הָאֶבְסוּרָד, הַתְּמִימוֹת וְהַמְּוֹת,
הוּא, שְׁדַבֵּר בְּשִׁבְחָן שֶׁל אוֹתָם עֶקְשָׁנוֹת וּפְכָחוֹן-רֵאָה
שֶׁהָאָדָם נִדְרָשׁ לָהֶם (וְהוּא עֶצְמוֹ הוֹכִיחַ
עַד מָה נִחַן בָּם דְּוָקָא הוּא, תְּמִיד, לְכָל אֶרְכָּן
שֶׁל אֶרְבָּעִים וְשִׁבְעַ שְׁנוֹת חִיּוֹ שְׁנֻקְטָעוּ שָׁם, בְּכַבִּישׁ בּוּיֵלְבֵלֵן שְׁגֶשֶׁם יְנוּאָר מִהַל
אֶת חֵם דְּמוֹ בְּקָר מִימֵיו כְּהוֹכְחָה נִצְחָת שְׁגִמּוֹל בְּחִירָה מְטָעִית הוּא נִצְחָנוֹ שֶׁל הָאֶבְסוּרָד) –
הוּא שְׁזָכְרוּ עוֹד שׁוֹבֵר אֶת לְבָנוֹ חִצֵּי הַמָּאָה אַחַר מְוֹת
כֹּה מִיָּתֵר שְׁמֵלְכֵד שְׁאִין סִיזִיפּוֹס קָם וּמִטִּיל לְפִסְגָּה
אֶת כְּבֵד הָאָבָן הַהִיא הַצּוֹנַחַת תְּמִיד רַק אַחֲוָרָה וְמִטָּה
אֵלָּא שֶׁהִיא בְּצוֹנַחַת מְרֻסָּקֶת אֶת מִי שְׁגָרָה אֶל הַהָר.

איזה בזבוז, אלבר, איזה מזל מחמץ של אלו,
אלו סטה שם העץ ממקומו במקומה של אותה מכונית.
אף עצים לא קוראים עוד ספרים רק תורמים לספרים גליונות חמר-גלם
שסופו ממחזר, מה שאין כן מוחות מכריקים כמו שלולית על אספלט.

המנת הוא תמיד אותו פספוס עגום וחד:
פרטיס-רפכת לא נקוב,
רק לכוון אחר.